

stærkt betænkelige, hvis ikke ligefrem imod den krig, som Danmark deltog i.

Mit ærinde går sådan set ikke så meget på at drive polemik mod regeringens og Dansk Folkepartis standpunkt i denne sag, men i virkeligheden mere på at appellere til, at eftertanken og nuancerne i den politiske debat også må have sin plads, når statsministeren prøver at udlægge teksten i forhold til Folketingets partier. Ellers er der sådan set ikke den helt store grund til, at vi har debatter i Folketinget; så er der sådan set ikke den helt store grund til, at vi prøver at føre en samtale om nogen af de udfordringer, vi står over for både udenrigspolitisk og indenrigspolitisk. Så kan vi dybest set lige så godt pakke sammen og overlade det til statsministeren på hans ugentlige pressemøder at udlægge teksten for os alle.

Det tror jeg alt andet lige, uanset at statsministerens pressemøder også kan udfolde sig muntert og godt, ville være fattigt for det danske folkestyre, hvis det kom så vidt.

Det samme gælder i virkeligheden statsministerens måde at tackle de indvendinger på, som flere partier, også Kristeligt Folkeparti, har haft mod regeringens økonomiske politik. Statsministeren negligerer fuldstændig både fru Marianne Jelved og hendes håndtaske, vismændene og andre gode folk, som har seriøse indvendinger mod regeringens politik på det økonomiske område. Han negligerer fuldstændig f.eks. vismændene, som jeg nævnte i min ordførertale, der taler om, at regeringens finanspolitik knap nok er holdbar. Jamen det kan da godt være, at vismændene er totalt tåbelige, men det er da utroligt, at statsministeren helt negligerer det og overhovedet ikke ønsker at gå ind i en debat og prøve at vurdere, om der måske ikke bare kunne være en lille smule om snakken.

Igen aner man, at det i virkeligheden er svært at få en samtale og en fælles platform i forhold til de udfordringer, vores velfærdssamfund står over for ikke mindst af økonomisk karakter.

Lad mig så vende tilbage til spørgsmålet om udlændingelovgivningen, hvor statsministeren noterede sig den kæmpe gevinst, stramningerne på familiesammenføringsområdet havde været i forhold til tvangsægteskaber. Statsministeren henviste til, at før regeringen tiltrådte, var det vistnok 12.000, der søgte om asyl i Danmark, og der var også her en stor del, måtte man forstå, der fik familiesammenføring, og man fik det så i øvrigt kædet sammen med tvangsægteskaber. Jeg forstår ikke, at tvangsægteskaber antalsmæs-

sigt skulle være et så stort problem. Jeg er enig i, at tvangsægteskaber, uanset hvor mange der kan være tale om, er et kæmpe problem for dem, der bliver tvunget til at blive gift. Det er også et problem, som vi må tage hånd om.

Man kan såmænd også vælge at gøre – så lad os endelig sige det – som regeringen har gjort sammen med Dansk Folkeparti, nemlig foretage de stramninger, som man har gjort på det, ja, jeg vil faktisk sige på det familiepolitiske område. Men at det skulle være en gevinst specielt for de danske statsborgere, som nu ikke længere kan få lov til at leve i deres eget land sammen med den ægtefælle, de er gift med, har jeg meget svært ved at se.

Og jeg har svært ved at se på, at en regering, der har sat en retssikkerhedskommission i gang, er fuldstændig ureflekteret i forhold til, at det er et kæmpe problem for enkeltborgere i vort land, at de ikke kan få lov til at blive integreret med deres lovformelige ægtefælle måske endda i deres eget land. Det er da et problem for en regering, der i øvrigt vil hylde det enkelte individs retssikkerhed. Eller er det?

Endelig er der det tema om børn, som vi også fra Kristeligt Folkepartis side tog op i debatten. Det nærmeste, statsministeren i sin opsamling kom en refleksion over det tema fra åbningsdebatten, var en bemærkning til Det Radikale Venstre om, at det, som Det Radikale Venstre havde bidraget med i 1990'erne, var, at de stemte for orlovsordningerne, og man måtte nærmest forstå, at det tilnærmelsesvis var en skandale, at de havde været med til at fremme det, som måske for de fleste partier i Folketinget dengang var et arbejdsmarkedspolitisk instrument; men som for Kristeligt Folkeparti har været et familiepolitisk instrument. Man føler sig næsten hensat til, at den udvidelse af barselorloven, som regeringen selv har medvirket til, sådan set er et problem, for den trækker altså også arbejdskraft fra arbejdsmarkedet.

KI. 21.05

Jeg synes, det er utroligt, at man ikke i en debat som den, vi har haft i dag, kan få en bedre og en bredere debat om et så centralt velfærdstema som børns vilkår i vort samfund.

Jeg synes, det er utroligt, at regeringen og statsministeren kan negligere temaer som, hvordan vores børns miljø i daginstitutioner og i skoler kan være; hvorvidt det var en idé at sikre børn bedre f.eks. med en børneombudsmand eller alternativer, om regeringen vil det.